

Ἡ συνδρομὴ διὰ τὴν Ἑλλάδα ἐτησίως καὶ προπληρωτὴ δρχ. 12 ἑξάμηνος δρχ. 6. — Διὰ τὰ ἑξωτερικὰ ἐτησίως πρῶτον χρυσῶν 15 ἑξάμηνος 8.

Γραφεῖον ἐν ὁδῷ Φιλελλήνων 24 — Τιμὴ ἐκάστου φύλλου λ. 20

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Γ. ΣΤΓΛΕΣΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΕΤΟΣ Γ΄.

✿ Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Ἰουλίου 1890 ✿

ΑΡΙΘ. 4

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΚΕΙΜΕΝΟΝ. Χρονικά. ὑπὸ Μ. Μητσάκη. — Ἡ ἐπὶ τῇ ἀλώσει τῆς Βασιλικῆς Ἱερῆς ἐν Γαλλίᾳ, ὑπὸ Ν. Καζάκη. — Τὸ μαγευμένον δακτυλίδιον, ὑπὸ Catulle Mendès. — Τὸ μνημεῖον τοῦ Πισταλότου, ὑπὸ Μ. Βρατσάνου. — Τουρμένε. Ὁ πρῶτος ἔρως, μυθιστορία. Μετάφρ. Π. Γ. Φέρεμπου. — Εἰκόνες. Ὁ ταγματάρχης Πανίτσας — Θέρος. — Ρουγὴ Δελφ. — Ἐπιστημονικά. — Συμβουλὴ. — Εὐτράπελα. — Στοιχεῖα τέρψεως. — Γράμματα.

ΕΙΚΟΝΕΣ. Ὁ ταγματάρχης Πανίτσας. — Ρουγὴ Δελφ. Μνημεῖον Πισταλότου. — Θέρος.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Φοβου το γῆρας, οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον, ἔλεγον οἱ πολὺπειροὶ ἀρχαῖοι. «Φοβου το ἔρος, οὐ γὰρ ἔρχεται μόνον», θὰ ἠδυνάμεθα ἐν τοῖς μετὰ τὸ ἴδιον δικαίωμα, ἂν καὶ ὀλιγώτερον πολὺπειροὶ, νὰ εἰπώμεν καὶ ἡμεῖς. Καὶ πρὸς δικαιολογήσιν τοῦ μετασχηματισμοῦ τῆς παροιμίας, — ὅστις ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ προκαλέσῃ νέα στυλιτικά, ὅπως ἄλλοτε ὁ μετασχηματισμὸς μιᾶς βουλῆς, — περιττὸν βεβαίως ἐντελὲς θὰ ἦτο ν' ἀπαριθμηθῶσιν οἱ σύντροφοι καὶ οἱ ὁπαδοὶ αὐτοῦ, διότι θὰ σὰς ἐσύριξεν ἀναμφιδόλως ἡδὴ τὴν παρουσίαν του τῶν κωνάπων τὸ ἀνιλεὲς γένος καὶ θὰ σὰς τὴν ἀνήγγειλεν ἐν εὐγλωττῷ σιωπηλότητι καὶ εὐγλωττοτέροις δύγμασιν ἢ ὑπουργὸς καὶ δολοφονικὴ φυλὴ τῶν κορέων, καὶ τοῦ καύσωνος ἢ ἀγρία ἐπιδρομὴ, καὶ τῆς λειψυδρίας ἢ ἀπαισία ἐμφάνις, καὶ τῶν ὑπαίθριων θαυμάτων ἢ φρικτὴ πλημμύρα. Ἐν ὅμως τῶν μᾶλλον ἀπαραιτήτων παρακολουθημάτων καὶ συμπληρωμάτων τοῦ θέρους ἐν Ἑλλάδι ἔλειπε μέχρι τοῦδε ἐφέτος, καὶ εἶνε οἱ ἐμπροσθοὶ τῶν δαδῶν. Διὰ νὰ μὴ μείνωμεν ὅμως καὶ ἀπὸ αὐτὸ παραπονεμένοι, ἰδοὺ ὅτι αἱ ἐφημερίδες ἤρχισαν ν' ἀναγγέλλουν τὴν ἐναρξιν καὶ τούτων. Ἐντοσούτω, ἡ εἰδησις ὁμολογῶ ὅτι με ἐνέβαλεν ὀλίγον καὶ εἰς ἀπορίαν, διότι δὲν ἐπίστευα τέως ὅτι ὑπελείποντο πλεόν ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς ἐλληνικῆς γῆς τοιαῦτα, ἀ-

καυστα ἀκόμη. Φαίνεται ὅμως ὅτι ἡπατώμην, διότι, ταυτοχρόνως μετὰ τὴν περὶ τῆς ἐναρξεως τῶν ἐμπροσθῶν εἰδησιν, ἡ κυβέρνησις, ὡς διὰ νὰ συμπληρώσῃ τὰς αὐστηροτάτας ἐγκυκλίους, ἀς κατὰ τὰ ἄλλα ἐπὶ ἐπέβαλλεν εἰς τοὺς δρόστας τῶν κακουργημάτων αὐτῶν, διέταξε καθὰ λέγουσιν αἱ αὐταὶ ἐφημερίδες τὴν ἐπιμελὴ καταμέτρσιν τῶν ὑπαρχόντων δα-

κος, ἀμφιβολία δὲ ὑπάρχουν ἂν τὸ ἀδιάκριτον παράδειγμα τοῦ ἀποτροπιάζεται νὰ μιμῆται καὶ ἡ αἰδήμων φωτιά.

✱

Ἐξάπαντος, ὁ χρόνος δὲν εἶνε καλὸς διὰ τὰς πενθεράς. Μετὰ τὸν ἐν Πειραιεὶ θόνον τῆς πενθεράς τοῦ ὑπὸ τοῦ ἐργάτου Τσέπη, εἶχομεν τὸν ἐν Κυθήροις στραγγαλισμὸν ἄλλης πενθεράς ὑπὸ τῆς νύμφης τῆς. Καὶ μετὰ τοῦτον νέος πάλιν θόνος πενθεράς ὑπὸ τοῦ γαμβροῦ τῆς ἀγγέλλεται ἐκ Θουρίας, δῆμον τῶν Καλαμῶν, ὅστις ἀγνωστον μὲν ἂν παράγῃ σύμφωνον μετὰ τὸ ὄνομα τοῦ θούρια ἄσματα, φονεὺς ὅμως ἀγρίους γνωστότατον. Τὰ σημεῖα ταῦτα εἶνε πρωτοφανῆ, καθόσον ἐγὼ τοῦλάχιστον γνωρίζω, ἐν Ἑλλάδι, ὅπου ἡ πενθερὰ θεωρεῖται συνήθως καὶ παρίσταται ὑπὸ μορφῇν ἀνικητοῦ, ἀτιθάσσου καὶ ἀδυσωπῆτου τέρατος, δυναμένου, χωρὶς νὰ τῆς καθῆσθαι εἰς τὸ στομάχι ἢ νὰ πάθῃ ἄλλο τι τὸ παραμικρόν, νὰ ροφήσῃ τὸ αἷμα ὀλοκλήρων μυριάδων γαμβρῶν καὶ νυμφῶν, ἀδιάφορον ἂν νηρηδῶν ἢ ἀμαδρυάδων. Φαίνεται ὅμως ὅτι ὅλα πρέπει νὰ τὰ περιμένῃ τις εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον, καὶ ἂν τὰ πράγματα ἐξακολουθήσουν ὅπως ἤρχισαν, ἡ ἐποχὴ ἦν διατρέχει τὸ ἔθνος ἡμῶν καὶ δι' ἡν ἐζητεῖτο μέχρι τοῦδε ὁ κατὰλληλος χαρακτηρισμὸς, ἀνακηρυσσομένης ὑπ' ἄλλων μὲν μεταβατικῆς, ὑπ' ἄλλων ἐποχῆς ζυμώσεως, ὑπ' ἄλλων προπαρασκευαστικῆς τοῦ μέλλοντος

Ο ΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗΣ ΠΑΝΙΤΣΑΣ

σῶν, ὅπως εὐκολώτερον προφυλάξῃ αὐτὰ εἰς τὸ μέλλον ἀπὸ τῶν πυρκαϊῶν, ἀποστελὰς κατεδικούς ὑπαλλήλους ἐπὶ τούτω. Τὸ μέτρον ὁμολογουμένως εἶνε ἀριστον, δὲν ἀμφιδόλως δὲ διόλου περὶ τῆς χρησιμότητος αὐτοῦ. Τὸ δυστύχημα εἶνε μόνον ὅτι κατὰ κακὴν μοῖραν ἀπὸ τὰ μετρημένα ἔχει ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τὴν αἰσχρὰν συνήθειαν νὰ τρώγῃ ὁ λυ-

κπ., θ' ἀναγραφῇ εἰς τὰς δέλτους τῆς αἰωνιότητος ἀπλούστατα ὡς ἡ Ἐποχὴ τῆς Revanche τῶν Γαμβρῶν καὶ τῶν Νυμφῶν, (συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Ἄντρου). Ὅπως ποτ' ἂν ἦ, καθὼς ἔλεγε καὶ ὁ μακαρίτης ὁ σχολάρχης μου, τὸ πρᾶγμα εἶνε ἄξιον βαθείας μελέτης διὰ τὸν φιλόσοφον παρατηρητὴν, δὲν ὑπολείπεται δὲ ἢ νὰ ἀκούσωμεν κανὲν πρῶτ

ὅτι καὶ κανὲν νεογενὲς πρόβατον κατεσπάραξεν αἰθνης ἐν Ἀνδραβίδα, ἐπιπεδὸν ἀγρίως ἐξ ἀπροόπτου κατ' αὐτῶν, ἀγέλην ἀθῶων λύκων ἢ ὅτι ἐν Σοφικῇ ἐπὶ παραδείγματι σεισουργήθη ἐθεάθη ἀπάγουσα εἰς τὰ ὕψη καρφωμένον ἐκ τοῦ ράμφους τῆς αἱματοθύρτον ἱέρακα.

✱

Οὐχ ἦντον ἀπίστευτον ὅμως καταντᾶ τὸ ἐξ ἄλλης ἐπαρχιακῆς πόλεως ταῦτο-χρόνος ἀγγελέθην, ὅτι παῖς δεκαπενταετῆς πύτοκτόνῃ διὰ ρεβδόλδερ, ἐρωτηθεὶς δὲ κατὰ τὰς ὀλίγας στιγμὰς, καθ' ἃς ἐπέζησε, διατί προέβη εἰς τὴν τραγικὴν πρᾶξιν, ἀπάντησεν ὅτι ἐδαρύνθη τὴν ζωὴν. Παῖς μάλιστα ἀπογαλακτισθεὶς, αὐτοκτονῶν διότι ἐδαρύνθη τὴν ζωὴν, εἶνέ τι ὅπερ δὲν εἶχον φαντασθῆ οὐδ' ἐπινοήσῃ ὁμολογουμένως ὅλοι οἱ μέχρι σήμερον διαρρευσάντες αἰῶνες. Ὡς Λεοπάρδν, κάλυψον τὸ μέτωπον ἐξ αἰσχύνης καὶ καταγωνιάσου ἐξ ὀνείδους. Ὡς Ἀρθούρε! Ἀναμφιδόλως ποτὲ δὲν θὰ ἐπιστεύατε ὅτι ὁ πεσοῦμισμός θὰ ἀνήγεται εἰς τοιοῦτον ὕψος, οὐδ' ὅτι θὰ ἐγίνετο τόσον γρήγορα ἡ θρησκεία καὶ ἡ φιλοσοφία τοῦ μέλλοντος, καὶ μάλιστα ἐν Ἑλλάδι. Ἐν τῇ Ἑλλάδι, τῇ γελώσῃ Ἑλλάδι, τῇ ποιητικῇ Ἑλλάδι, τῇ θαυμασίᾳ Ἑλλάδι, εἰς τὴν ὁποίαν ἄλλοτε καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ ἦσαν παιδιὰ, «δὲν ὑπάρχον πλέον παιδιὰ», ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ Γκαδαρνί. Καὶ διὰ τὰ μὴ καθυστερήσουν καὶ οἱ ἀντίποδες, ἰδοὺ ὅτι ἀναγινώσκω εἰς τὰ πρωτοτυπώτατα «Νέα καὶ περίεργα» τῆς Ἀκροπόλεως ὅτι καὶ ἐν Νέᾳ Ὑόρκῃ δύο παῖδες συνομηλικοὶ ἐφονεύθησαν, δηλαδὴ ἀλληλεσκοτώθησαν, μονομαχήσαντες καθ' ὅλους τοὺς τύπους, διότι ἐπιάσθησαν ἐνῶ ἐκὼλυμποῦσαν μαζί. Καὶ νὰ σὰς ἐξομολογηθῇ τὴν ἁμαρτίαν μου, μεταξὺ ἀμερικανοπαίδων μονομαχοῦντων διότι ἐπιάσθησαν εἰς τὸ κολύμπι, καὶ ἑλληνόπαιδος αὐτοκτονούντος, ὡς νὰ ἦτον μαθητὴς τοῦ πεισθανάτου Ἡγνσία, διότι ἐδαρέθηκε τὴν ζωὴν, προτιμῶ τοὺς ἀμερικανούς!...

✱

Μία σκέψις κάθε τόσον :

«Πάντοτε ἐσκέφθην ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς πορτογαλλικῆς πόλεως Ὀμπόρτου ἐξ ἀνάγκης πρέπει νὰ εἶνε ὅλοι... ὁ π πορτουγισταί».

Καιροσκόπος

Η ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΛΩΣΕΙ ΤΗΣ ΒΑΣΤΙΛΛΗΣ ΕΘΝΙΚΗ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΓΑΛΛΩΝ

Ἡ δέκατη τετάρτη Ἰουλίου, ἡμέρα τῆς ἀλώσεως τῆς Βαστίλλης ἐν ἔτει 1789, ὤρισθη ἀπὸ τινων ἐτῶν ἐν Γαλλίᾳ ὡς ἡ ἐθνικὴ αὐτῆς ἐορτὴ πρὸς ἀνάμνησιν τῆς Ἐπαναστάσεως. Δὲν ἐγένετο τοῦτο ἄνευ συζητήσεων καὶ διαφωνιών. Ἡ γαλλικὴ ἐπαναστασις δύναιται νὰ ἐπιδείξῃ εὐγενεστέρως κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἦντον ἡμέρας ἐκείνης, καθ' ἣν ἠλώθη ὑπὸ τοῦ λαοῦ τῶν Παρισίων ἡ Βαστίλλη. Τίς ἀγνοεῖ, ἐπὶ παραδείγματι, τὴν ἱστορικὴν ἐκείνην τετάρτην Αὐγούστου τοῦ αὐτοῦ

ἔτους, καθ' ἣν ἐκπύχθησαν ὑπὸ τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ τὰ δίκαια τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ πολίτου, πανδημῶς δὲ καταγρήθησαν τὰ παλαιὰ τιμαριωτικά προνόμια; Ἀλλ' ἡ ἀλῶσις τῆς Βαστίλλης ἐκρίθη ὑπὸ τῶν πλείστων ἱστορικῶν ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν ἔργον τοῦ λαοῦ, ἐπομένως ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ἐγένετο αὕτη, ἐθεωρήθη ἔχουσα περισσώτερα πάσης ἄλλης δικαιώματα νὰ καθιερωθῇ ὡς δημοτικὴ ἐορτὴ τῆς δημοκρατικῆς Γαλλίας.

Ἀπαντες οἱ ἱστορικοὶ τῆς Ἐπαναστάσεως ὁμοφώνουσιν ἐν τούτῳ, ὅτι πράγματι τὴν Δεκάτην τετάρτην Ἰουλίου 1789 ἐξεργάσθῃ ἡ Ἐπαναστασις ἐν Παρισίῳ. Μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐπεκράτουν δισταγμοὶ ἐτι, ἂν ἐπρεπε οἱ ἀρχηγοὶ τῆς ἐξεγέρσεως τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ νὰ προσφύγῃ εἰς τὴν βίαν, ἢ νὰ ἐκζητήσῃ δι' εἰρηνικῶν τρόπων παρὰ τῆς Μοναρχίας τὴν ἀποδοχὴν τῶν αἰτησέων τῶν. Ἀλλ' ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐξέλιπε πᾶς δισταγμός. Ὁ λαὸς ἀνέλαθεν ὀριστικῶς τὴν διεύθυνσιν τῆς Ἐπαναστάσεως, διὰ τὰ ὁδηγήσῃ τὴν Γαλλίαν ἐκεῖ, ὅπου τὴν ὠδήγησεν.

Ὡς συνήθως συμβαίνει ἐν τοιαύταις περιστάσεσιν, οἱ περὶ τὴν Μοναρχίαν ἦκιστα κατενόουν τὸ κρίσιμον τῶν πραγμάτων. Προσεπάθουν διὰ παντὸς τρόπον νὰ ματαιώσῃ τὰς προόδους τῆς Ἐπαναστάσεως, ἡρνοῦντο δὲ νὰ πεισθῶσιν, ὅτι αὕτη ἦτο ἤδη τετελεσμένη ἐν τῇ συνειδήσει τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ, καὶ ὅτι ἐπομένως ἔπρεπε νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὰ γεγονότα. Εἰλικρινὲς ὑποχώρησις τῆς Μοναρχίας, θὰ ἔσωζεν ἰσὺς αὐτὴν ἀπὸ τῆς καταστροφῆς, καὶ θὰ ἐνεκαίνιζεν ἐν Γαλλίᾳ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα νέαν περίοδον κοινωνικῆς τάξεως καὶ εὐνομίας.

Δυστυχῶς ὁ βασιλεὺς ἐγένετο θῦμα τῶν μωπούντων συμβούλων του. Ἀντὶ νὰ ἐμπιστευθῇ τὸν θρόνον του εἰς τὸν γαλλικὸν λαὸν καὶ τοὺς ἀντιπροσώπους του, εἰλικρινῶς συνεννοούμενος μετ' αὐτῶν καὶ συμπράττων, ἐνόμισεν, ὅτι ἦτο συμφέρον αὐτοῦ νὰ ἀναθέσῃ τὴν σωτηρίαν τῆς Μοναρχίας εἰς τὰ ὀλίγα στρατεύματά του. Ἡ ἀστοχία αὕτη πολιτικὴ τοῦ Λουδοβίκου Δεκάτου ἔκτου προῦκάλεσεν ἀνυσχίαν καὶ δυσἀρεσκείας παρὰ τοῖς ἐν Παρισίῳ ἐξηγμένοις ἐπαναστατικοῖς στοιχείοις. Ἐξεμάνθησαν δὲ ἰδίως οἱ θιασῶται τῆς ἐπαναστάσεως μετὰ τὴν ἐκ τοῦ ὑπουργείου ἀποπομπὴν τοῦ μεταρρυθμιστικοῦ ὑπουργοῦ Νεκκέρου, διαταχθέντος νὰ καταλίπῃ ἀμέσως τὸ γαλλικὸν ἔδαφος.

Εἰς τοιοῦτο κρίσιμον σημεῖον διετέλουν ἐν Γαλλίᾳ τὰ πράγματα τὴν ἡμέραν τῆς Δεκάτης τετάρτης Ἰουλίου 1789.

Ἡ προσβολὴ τῆς Βαστίλλης ἀπεφασίσθη αἰθνης κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, ἄνευ προηγουμένης μελέτης. Οὐδεὶς ἔφερε πρότασιν πρὸς τοῦτο. Αὐτομάτως ἐκινήθη μέρος τοῦ λαοῦ τῶν Παρισίων πρὸς τὸ παλαιὸν οἰκοδόμημα, τὸ ὑπομνηστικὸν ζοφερὰς δελίδας τῆς γαλλικῆς ἱστορίας καὶ δικαιοσύνης. Ἡ Βαστίλλη ἐχρησίμευσεν ἐπὶ αἰῶνας τὸ δεσποτικὸν τῶν πολιτικῶν προγεγραμμένων καὶ πλείστων ἀλ-

λῶν ἀθῶων πολιτῶν. Ἐν αὐτῇ καθεύχθη ἐπὶ τινὰ χρόνον ὁ Βολταῖρος ἐνεκα δατυρικοῦ ποιήματός του. Ἀπὸ αἰῶνων πλεῖστοι διαδόσεις ἐφέροντο ἀνὰ τὴν Γαλλίαν περὶ ἐγκλημάτων, τελεσθέντων καὶ τελουμένων ἐν Βαστίλλῃ ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς Μοναρχίας καὶ τῆς δικαιοσύνης. Τὸ ὄνομα αὐτῆς ἐμνημονεύετο μετὰ φρίκης, ἦτο συνώνυμον τῇ τυραννίᾳ, ἥς ἦτο τὸ κατ' ἐξοχὴν δεσποτικὸν κατὰ παντὸς ἐλευθεροφρόνος ἢ ὑπόπτου.

Δὲν ἐπιτρέπει ὁ χώρος λεπτομερῆ ἀφήγησιν τῶν τελεσθέντων κατὰ τὴν ἀλῶσιν τῆς Βαστίλλης. Οἱ ἱστορικοὶ τῆς ἐπαναστάσεως ἄλλως τε διχογνωμοῦσιν, ἀναλόγως τῶν συμπαιθειῶν αὐτῶν. Βεβαίως ἐγένοντο ἐγκλήματα κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην, προκληθέντα ὑπὸ τοῦ ἐπαναστατικοῦ φανατισμοῦ. Ἀλλὰ πότε ἐλείψαν ταῦτα κατὰ τοιοῦτους ἀνωμάλους καιροὺς; Τὰ δὲ τελεσθέντα ἐγκλήματα κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἀλώσεως τῆς Βαστίλλης εἶνε ἀσήμαντα, παραβαλλόμενα πρὸς τὰ μετὰ ταῦτα κηλιδώσαντα τὴν ἱστορίαν τῆς ἐπαναστάσεως.

Ἡ εἰδὼσις τῆς ἀλώσεως τῆς Βαστίλλης ἐχαίρεισθη μετ' ἐνθουσιασμοῦ, οὐ μόνον ἐν Παρισίῳ καὶ καθ' ἅπασαν τὴν Γαλλίαν, ἀλλὰ καὶ πανταχοῦ τῆς Εὐρώπης, μέχρι τῆς Ρωσίας, καθὰ δηγείται ὁ Σεγύρος, πρεσβευτὴς τότε τῆς Γαλλίας ἐν Πετροπόλει. Τοσαύτην διήγειρεν ἀπέχθειαν πανταχοῦ τοῦ κόσμου τὸ ὄνομα τῆς Βαστίλλης.

ΜΕΜΑΓΕΥΜΕΝΟΝ ΔΑΚΤΥΛΙΑΙΟΝ

Τρεῖς νέοι βασιλόπαιδες εὐμορφοὶ καὶ πλούσιοι, — ὁ μὲν ὀνόματι Α., ὁ δὲ Β., ὁ δὲ Γ., ὥδοιπόρους ἐφιπλοῖ μετὰ πολυαριθμὸν ἀκολουθίας θεραπόντων καὶ ἁμαξίων, ὅπου εἶχον τὰς ἀποσκευὰς τῶν.

Τυχαίως συνηντήθησαν καὶ οἱ τρεῖς ἐν τινὶ ξενοδοχείῳ, καὶ ἀφ' οὗ ἐσχετίσθησαν καὶ ἐγιναν φίλοι, ἀπεφάσισαν νὰ συνοδοιπορῶσι τοῦ λοιποῦ.

Ἀλλὰ τίς ὁ σκοπὸς τῆς περιγηδεῶς τῶν; ἐπεθύμουν νὰ μελετήσῃ ἐκ τοῦ πληθῶν τὴν δύναμιν καὶ τοὺς νόμους τῶν διαφόρων τῆς γῆς κρατῶν; ἐπεθύμουν νὰ κατασταθῶσιν ἄξιοι τοῦ θρόνου ὅτε οἱ γονεῖς αὐτῶν, τρεῖς ἰσχυροὶ μονάρχαι, ἤθελον καταβῇ ἀπὸ τοῦ θρόνου εἰς τὸν τάφον; Ἀ! τώρα δὲ το ἐπετύχατε!

Ὅπως δὴποτε ὁ μὲν Α. καὶ ὁ Β. ἦσαν πάντοτε σκυθρωποὶ καὶ δυσθυμοὶ, καὶ ἐζήλευον τὴν εὐθυμίαν καὶ τὴν φαιδρότητα τοῦ συνοδοιπόρου τῶν Γ., ὅστις καθ' ὁδὸν ἀείποτε ἀπήγγελλε καὶ ἔψαλλε στίχους, τοὺς ὁποίους εἶχε ποιήσῃ εἰς τὴν φιλίαν του, ἢ ἄσματα, τὰ ὁποῖα του εἶχε μάθῃ ἢ τροφὸς του.

Ἡμέραν τινὰ ἐν ᾗ ἐστάθμευσαν ἐν τινὶ πανδοχείῳ διὰ νὰ ποτίσῃ τὰ κτήνη τῶν, ὁ Α. εἶπε:

— Ἀγαπητέ μου Γ., πρέπει νὰ συμφωνήσῃς ὅτι δὲν ἀγαπᾷς μετὰ ἐνθέρμου ἔρωτος καμμίαν νέαν. διότι δὲν θὰ ἦσθ τόσον εὐθυμὸς καὶ φαιδρὸς.

— Ἐγὼ κλίνω νὰ παραδεχθῶ ὅτι τὰ ἄσματά σου καὶ αἱ παραλογαὶ μετὰ τὰ ὁποῖα